

Samen kerken....

“Jij bent mijn liefste kakkerlak”

Dat zei ik tegen mijn jongste kleinkind (ruim een jaar oud) en het kind lachte me toe. “Jij bent mijn liefste kakkerlak”, als je het letterlijk neemt is het niet al te complimenteus, maar het kind hoorde vooral de toon waarop ik het zei en verstond dus precies wat ik bedoelde, hoorde mijn liefde. De taal van de liefde heeft alles te maken met de toon waarop je het zegt en met je lichaamshouding, in de taal van de liefde kun je de dingen anders zeggen dan anders. Mensen die van elkaar houden geven elkaar soms de raarste bijnamen.

Iemand zei: “In de lente zijn mensen meer verliefd en houden ze meer van elkaar dan in de winter”. Ik weet niet of dat helemaal klopt, ik weet wel dat de lente uitnodigt om liefde te uiten en misschien wel meer dan anders. En daarbij vallen verliefdheid en liefde niet altijd samen, maar soms wel.

Ik weet ook dat wij in de kerken in de lente stilstaan bij het leven van Jezus, en dan zeker ook bij zijn lijden en sterven en opstaan uit de dood. En je kunt verschillende betekenissen toekennen aan dat leven van Jezus en zijn lijden, maar hoe dan ook is zijn leven taal van de liefde en is zijn lijden, sterven en opstaan taal van de Liefde. God spreekt in dat leven van Jezus de taal van de liefde en Jezus zelf is taal van de liefde.

“Jij bent mijn liefste kakkerlak”. Klinkt dat uit de mond van God en mag ik het horen, dan klinkt dat als een zoete liefdesverklaring. En we zouden het tegen elkaar kunnen zeggen: “Jij bent mijn liefste kakkerlak”, of: “Jij bent een mooie of lieve kakkerlak”. Als we dat maar vaak genoeg doen en het ook menen, dan gaat het gewoon heel mooi klinken.

En wellicht gaan we dan ook wat anders tegen de kakkerlak aankijken.

ds. Gerco Veening

predikant van de protestantse gemeente te Borne.